

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ

Και λέγω. Νά θυμάσαι την αρχή
ἀπὸ τὸ σάλαγο τοῦ κόσμου
καὶ τὰ βήματα ὅλα νά θυμάσαι
ὅταν διαβαίνεις στ' ἀμέτρητα τῆς ψυχῆς.
Γιατὶ τώρα παραδοκεῖ τὸ χῶμα
νά σέ σκεπάσει γυμνό,
γυμνό κι ἀδύνατο
καθὼς μαζί σου ἀνεβαίνει πλάι - πλάι στὴν παρακμή.
Καὶ τὸ χῶμα αὐτὸ ποὺ κουβαλᾷς
εἶνε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ποὺ φοβόταν
κι ἔκλαιγε καὶ πολεμοῦσε καὶ πέθαινε
γιὰ τὰ πουλιά ἢ τὰ παιδιά
ποὺ μείναν ἄφωνα.
Γιὰ τὰ κοιμένα δέντρα, ἀδερφέ,
ἐκεῖ στὸν ἀγύριστο,
ἀδελφέ μου, μ' ἀκοῦς;

ΕΡΗΜΗ ΧΩΡΑ

Θὰ γυρίσουνε τὰ λόγια ποὺ μὲ σπαράζουν
ἀν ποτὲ τὰ πετεινά τ' οὐρανοῦ ταξιδέψουν
κατὰ τὴν ἑβδομὴ πύλη, ἡμέρα Τετάρτη τοῦ χρόνου.
Στὸν ἥλιο τῶν ἀνθρώπων ἢ στὸ θάμπος τῶν ματιῶν,
ἀπὸ τὴν πείνα θὰ προβάλουν τὰ πουλιά
γιατί, πουλι κι ἐγὼ
ποτὲ δὲν ξέχασα πὼς ἔρχεται ἡ σιωπὴ.
Κι ἂς ἀνατείλει τὸ φῶς, ἢ σιωπὴ καὶ τὸ φῶς
σ' αὐτὴ τὴν ἀδιάβατη χώρα
γιὰ νὰ μὴν ποῦν πὼς γεννήθηκαν ἄσχημοι,
ἄσχημοι ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς φθορᾶς
κι ἀδύνατοι
χωρὶς κὰν ἓνα βράχο νὰ τοὺς δένει
ἢ μιὰ γραφὴ χωρὶς νὰ καρτεροῦν
πὼς εἶνε ἀνάξιοι καὶ νὰ πεθάνουνε ἀκόμα
μακριὰ ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ πιὸ μακριά,
μάταιοι καὶ ἄγνωστοι στὸν χρόνο καὶ τὴν κρίση.